

Το Πασχάλιο Μήνυμα του Μητροπολίτη Ναυπάκτου Ιεροθέου

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου](#)

Σήμερα, αυτή την ημέρα της Αναστάσεως του Χριστού όλα είναι πλημμυρισμένα στο ουράνιο Φως, όλα είναι χαρούμενα τονίζει στη Πασχάλια Ποιμαντορική του Εγκύκλιο ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιερόθεος, αναλύοντας τα θεολογικά μηνύματα που απορρέουν από τη λαμπροφόρο ημέρα της Αναστάσεως.

Αναλυτικά η Εγκύκλιος:

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Μέ τήν εὐκαιρία τῆς μεγάλης ἐορτῆς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἔχω τήν μεγάλη χαρά νά ἀπευθυνθῶ σέ ὅλους ἐσᾶς, τούς εὐλογημένους Χριστιανούς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας καί νά σᾶς ἀπευθύνω τάν θριαμβευτικό χαιρετισμό

«Χριστός Ἀνέστη».

Αὐτός ὁ χαιρετισμός δείχνει ὅτι ἐάν ὅλες οἱ θρησκεῖες ἔχουν κάποιο θνητό ἀρχηγό καί ἰδρυτή, ὁ Χριστιανισμός πού δέν εἶναι μιά ἀπλή θρησκεία, ἀλλά Ἐκκλησία, ἔχει κεφαλή τόν Ἀναστάντα Χριστό πού μένει στόν αἰῶνα ζῶν καί ζωογονεῖ τά μέλη τοῦ ἐνδόξου Σώματός Του. Ὁ ἴδιος βεβαιώνει: «Μή φοβοῦ' ἐγώ εἰμι ὁ πρῶτος καί ὁ ἔσχατος καί ὁ ζῶν, καί ἐγενόμην νεκρός, καί ἰδού ζῶν εἰμι εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καί ἔχω τάς κλεῖς τοῦ θανάτου καί τοῦ ἅδου» (Ἀπ. α', 17-18). Αὐτός εἶναι ὁ λόγος γιά τόν ὁποῖο ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί ὑμνοῦμε καί δοξάζουμε τόν Ἀναστάντα Χριστό σέ ὅλη τήν περίοδο τοῦ Πεντηκοσταρίου, ἀλλά καί κάθε Κυριακή πού εἶναι τό ἐβδομαδιαῖο Πάσχα.

Αὐτό αἰσθανόμαστε κυρίως ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, γιατί εἴμαστε μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πού διατηρεῖ τήν ὀρθή πίστη καί τήν ὀρθή ζωή, ἔχει τήν ἀλήθεια, ὅπως τήν ἀποκάλυψε ὁ Ἄσαρκος Λόγος, ὁ Κύριος τῆς Δόξης, στούς Προφῆτες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καί ὁ Σεσαρκωμένος Λόγος στούς Ἀποστόλους καί τούς Ἁγίους τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, δέν εἶναι ἀπλῶς πάνω ἀπό κάθε θρησκεία, ἀλλά εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ καί μέσα σέ αὐτήν τήν ἀτμόσφαιρα τελοῦνται ὅλα τά ἅγια Μυστήρια, μέ ἀποκορύφωμα τό Μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, ὅπου κοινωνοῦμε τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐκκλησιαστική ζωή δέν εἶναι μιά συναισθηματική ζωή, δέν εἶναι κάποια ἥθη καί ἔθιμα, ἀλλά εἶναι ἐμπειρική καί ἀναστάσιμη ζωή. Μέσα στήν Ἐκκλησία ἀποβάλλουμε τήν ἀπελπισία καί τόν φόβο τοῦ θανάτου, τήν θλίψη καί τήν κατήφεια, τόν ἀτομισμό καί τήν φιλαυτία, καί γεμίζουμε ἀπό πίστη, ἀγάπη, ἐλπίδα καί ζωή.

Ἐπειτα, ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι φιλοσοφική, ἀλλά ἐμπειρική, σταυροναστάσιμη. Ἐνῶ ἡ φιλοσοφία ἱκανοποιεῖ τήν φαντασία καί τόν ἀνθρώπινο στοχασμό, ἡ θεολογία εἶναι ἐμπειρία τοῦ ζῶντος Θεοῦ καί γι αὐτό ἀγιάζει ὅλον τόν ἄνθρωπο. Κάθε φιλόσοφος προσπαθεῖ νά ἐρμηνεύσει τό γιατί ὑπάρχει ὁ κόσμος, πού ὀφείλεται τό κακό πού ὑπάρχει σέ αὐτόν, γιατί νά κυριαρχῇ ὁ θάνατος μέσα στήν φύση καί τόν ἴδιο τόν ἄνθρωπο, καί ὅπως εἶναι φυσικό δίνονται πολλές ἀπαντήσεις, ὅσοι εἶναι καί οἱ φιλόσοφοι καί φιλοσοφοῦντες. Ὅμως, οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδή ζοῦν μέσα στό ἀναστημένο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ διακατέχονται ἀπό τήν δύναμη τῆς ζωῆς καί τῆς ἀναστάσεως καί εἶναι γεμάτοι ἀπό ἐλπίδα, ζοῦν τό ὅτι ὁ Χριστός νίκησε τόν θάνατο καί μεταγγίζει αὐτήν τήν ἀναστάσιμη ζωή στούς φίλους Του.

Οἱ ἄνθρωποι πού κλείνονται στόν ἑαυτό τους διακατέχονται ἀπό τήν ἀπελπισία καί τόν φόβο τοῦ θανάτου. Ὁ θάνατος δέν εἶναι μόνο ἓνα συνταρακτικό γεγονός πού

έρχεται στο τέλος της βιολογικής ζωής του κάθε ανθρώπου, αλλά υφίσταται μέσα στην ύπαρξή μας από την πρώτη στιγμή της συλλήψεώς μας μέ τά γονίδια της γηράνσεως, δηλαδή τά γονίδια της φθοράς, τών ασθενειών καί τοῦ θανάτου. Ἀκόμη πολλοί ἄνθρωποι αἰσθάνονται σάν νά βρίσκονται μέσα σέ ἕναν προσωπικό ἄδη, ὅπου κυριαρχεῖ ἡ θλίψη, ὁ πόνος, τό σκοτάδι τῆς ἐρήμωσης, ἡ μοναξιά, ἡ ἀπόγνωση καί ἀπελπισία.

Ὅμως, ὅσοι πιστεύουν στήν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, καί ζοῦν ἐν Χριστῷ τήν ἀναστάσιμη ζωή μέσα στήν Ἐκκλησία πού εἶναι τό Σῶμα τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ, ἀποδιώκουν τόν φόβο τοῦ θανάτου, ἀπομακρύνουν τήν θλίψη καί τήν ἀπελπισία καί εἶναι φωτεινοί ἄνθρωποι, δυνατοί ἀκόμη καί στίς δύσκολες περιστάσεις τῆς ζωῆς τους. Αὐτό γίνεται γιατί ἐπικαλοῦνται τόν Ἀναστάντα Χριστό καί Ἐκεῖνος ἔρχεται μέσα στόν προσωπικό τους ἄδη καί τούς γεμίζει μέ φῶς καί εἰρήνη.

Σήμερα, αὐτή τήν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὅλα εἶναι πλημμυρισμένα στοῦ οὐράνιο Φῶς, ὅλα εἶναι χαρούμενα. Πρέπει, ὅμως, νά εὐχόμαστε αὐτή ἡ πνευματική χαρά νά μήν εἶναι πρόσκαιρη, νά μή συνδέεται μέ μερικές ἡμέρες τόν χρόνο, ἀλλά νά συνοδεύη πάντα τήν ζωή μας, δηλαδή τό Φῶς τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ νά μεταμορφώσῃ ὅλη τήν ζωή μας σέ μιά ἀναστάσιμη ἑορτή. Πρέπει νά ἀντιμετωπίζουμε τίς ἀρρώστιες, τίς πτώσεις, τήν στέρηση τών ἀγαπητῶν μας ἀνθρώπων, τά οἰκογενειακά καί οἰκονομικά ζητήματα μέ τήν ἐλπίδα καί τήν πίστη στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Εὐχομαι σέ ὅλους τούς ἀγαπητούς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας νά ἔχουν σωματική υἱεία, ὀρθόδοξη πίστη, ἀλλά κυρίως νά εἶναι γεμάτοι ἀπό τό Φῶς καί τήν χαρά τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Τότε δέν θά διακατέχονται ἀπό τήν ἀπελπισία καί τόν πόνο, ἀπό τά προβλήματα καί τίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς. Τότε, ἡ ἑορτή τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ δέν θά εἶναι μιά κοινωνική, ἐποχιακή καί συναισθηματική ἑορτή, ἀλλά θά εἶναι ἡ δύναμη τῆς ζωῆς τῆς ἀκαταλύτου, ἑορτή ἐλπίδας, ἀγάπης καί ἰσχυροῦ νοήματος γιά τήν ζωή, θά εἶναι τό αἰώνιο Πάσχα.

Χριστός Ἀνέστη, ἀδελφοί.

Μέ ἀναστάσιμες εὐχές

Ὁ Μητροπολίτης

+ Ὁ Ναυπάκτου καί Ἀγίου Βλασίου Ἱερόθεος